

அகநானூற்றில் அணங்கு என்னும் சொல்லாடல்

The Word Anangu in Agananooru

கிர்த்தனா. அ*, சங்கீதா. ப*

*தமிழ்த்துறை, தவத்திரு சாந்தலிங்க அடிகளார் கலை, அறிவியல் மற்றும் தமிழ்க்
கல்லூரி, பேரூர், கோவை- 641 010.

Keerthana.A*, Sangeetha.P*,

*Department of Tamil, Thavathiru santhalinga Adigalar Arts Science Tamil College,
Perur, Coimbatore- 641 010

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0001-0227-3411>

DOI: [10.5281/zenodo.16400533](https://doi.org/10.5281/zenodo.16400533)

Abstract

Sangam literature reflects the life of the people who lived in Sangam period. Sangam literature has two sections, namely, agam and puram. Among them, the agam texts not only describe the love life of the Sangam people. They are sources that reveal the emotions, beliefs and culture of the people. Among the other agam books in sangam literature agananooru is a book with unique content with special reservoir of words. The purpose of this article, under the title "Akananuruil Anangu Ennum Solladal", is to analyze and explain the verbal meanings of Anangu in terms of beliefs, parables and emotions.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

சங்க இலக்கியங்கள் சங்க கால மக்களின் வாழ்வினை பிரதிபலிக்கிறது. சங்க இலக்கியங்கள் அகம், புறம் என இருப்பெரும் பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளன. அவற்றுள் அகநூல்கள் சங்க கால மக்களின் களவு வாழ்வினை மட்டுமல்லாது, அம்மக்களின் உணர்ச்சிகள், நம்பிக்கைகள் மற்றும் அவர்களின் பண்பாட்டினை வெளிக்கொணரும் ஆதாரங்களாக அமைகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் பல அகம் சார்ந்த நூல்கள் இருப்பினும், அவற்றுள் அகநானூறு தனித்தப் பொருண்மைச் சிறப்பினைக்கொண்ட சொற்களஞ்சியமாகத் திகழ்கிறது. “அகநானூற்றில் அணங்கு என்னும் சொல்லாடல்” என்னும் தலைப்பின் கீழ் அணங்கு என்னும் சொல்சார்ந்தப் பொருள்களை நம்பிக்கைகள், உவமைகள் மற்றும் மெய்பாடு முதலிய பொருண்மைகளில் பகுத்து ஆராய்ந்து எடுத்துரைப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

key words: Anagu, Beliefs, Parables, Emotions, Akananooru, Sangam Literature,
அணங்கு, நம்பிக்கைகள், உவமைகள், மெய்பாடு, அகநானூறு, சங்க இலக்கியம்.

முன்னுரை

சங்க காலம் முதல் தற்காலம் வரை மக்களிடையே இறை நம்பிக்கை மேலோங்கி இருப்பதனை இலக்கியப்பதிவுகள் வழி அறியமுடிகிறது. பழங்கால மக்கள் இயற்கைச் சீற்றங்களால் ஏற்பட்ட அச்சத்தினை நீக்க, இயற்கையைத் தெய்வங்களாக உருவகப்படுத்தினர். அத்தெய்வங்களுக்குப் பலிக் கொடுத்தும், விழாக்கள் நிகழ்த்தியும் வழிபட்டனர். இவ்வாறு வழிபட்டால் இயற்கைச் சீற்றங்களால் தங்களுக்கு துன்பம் நேராது என்றும் நம்பினர். இந்த நம்பிக்கை இன்றும் மாறாமல் மக்களால் பின்பற்றப்படுகிறது. சங்ககாலமக்கள் சிறு தெய்வங்களை வழிபட்டனர். அவை மக்களைக் காக்கும் தெய்வங்களாக சங்க இலக்கியங்களில் காட்சிப்படுத்துகின்றன. தெய்வங்கள் மற்றும் பேய்களைக் குறிப்பதற்கு ‘அணங்கு’ என்ற சொல் கையாளப்பட்டுள்ளது. இச்சொல்லானது இலக்கியங்களில் சில பாடல்களில் உவமையாகவும், மேலும் சில பாடல்களில் அச்சம் மற்றும் வருத்துதல் ஆகிய உணர்ச்சிகளுக்கு பெர்ருளாக பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. எனவே சங்ககால மக்களின் வாழ்வியலில் அணங்கு என்ற சொல் சார்ந்த பொருள் மரபுகளை சங்க இலக்கிய நூல்களுள் ஒன்றான அகநானூற்றின் வழி ஆராயப்படுகின்றது.

மரபு விளக்கம்

“எப்பொருள் எச்சொல்லின் எவ்வாறு உயர்ந்தோர்

செப்பினர் அப்படிச் செப்புதல் மரபு.” (நன்.நூற்பா-387)

என்று நன்னூல் கூறுகிறது. சான்றோர் எந்தப் பொருளை எந்தச் சொல்லால் எந்த முறைப்படி கூறினார்களோ அம்முறையைப் பின்பற்றி வழங்குதல் மரபாகும் என்பது இந்நூற்பாவில் விளக்கமாகும். முன்னோர்களின் பழக்கவழக்கங்கள், பண்பாடு முதலியவற்றை மாற்றாமல் கடைபிடித்தல் மரபாகும். மரபு பற்றி தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும்பொழுது பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“வழக்கு எனப் படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே

நிகழ்ச்சி அவர்கட் டாகலான.” (தொல்.-1592)

என்று தொல்காப்பியம் மரபு பற்றி இயம்புகிறது. வழக்கென்று சொல்லப்பட்டது உயர்ந்தோர் வழக்கு என்று உரையில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். எனவே மரபு என்பது மக்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட அல்லது மக்களால் வருங்கால சந்ததிக்கு கடத்தப்படும் தொடர்ச்சியான பாரம்பரியம் என்று கூறப்படுகிறது.

அணங்கு

அணங்கு என்ற சொல்லானது முதன் முதலில் தொல்காப்பியர் இயற்றிய தொல்காப்பியத்தில் மெய்ப்பாட்டியல் நூற்பாவில் இடம்பெற்றுள்ளது.

“அணங்கே விலங்கே கள்வர் தம்இறை

பிணங்கல் சாலா அச்சம் நான்கே.” (தொல்.மெய்ப்பாட்டியல் - 252)

இந்த நூற்பாவில் அச்சம் என்ற மெய்ப்பாட்டிற்கு எடுத்துக்காட்டாக அணங்கு விளங்குகிறது. காண்போர்க்கு அச்சம் தரும் பேய், பூதம் மற்றும் வருத்தும் தெய்வம் ஆகிய பொருள்களில் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார். அணங்கு என்பதற்கு அச்சம், அணங்கென்னேவல், அழகு, ஆசை, கொலை, தெய்வப்பெண், தெய்வம், தேவர்க்காடுங் கூத்து, நோய், பெண்மகள், பேய்மகள், ரோகம், வருத்தம், வருத்துந் தெய்வம், விரும்புதல் என்று தமிழ் பேரகராதி பொருள்படுத்துகிறது.

தொல்காப்பியத்திற்குப் பின் சங்க இலக்கிய நூலான அகநானூற்றில் தெய்வமாகவும், உவமையாகவும், அச்சம், வருத்தம், துன்பம் ஆகிய பொருள்களைக் குறிக்கும் சொல்லாகவும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். எனவே தொல்காப்பியர் காலத்திற்குப் பிறகு இச்சொல்லானது பரிணாம வளர்ச்சி பெற்று பிற பொருள்களிலும் வந்துள்ளமை உற்றுநோக்கத்தக்கது. தற்கால இலக்கியங்களிலும் இச்சொல் இடம்பெற்றுள்ளது. பிங்கல நிகண்டு அணங்கு என்ற சொல்லுக்கு பின்வருமாறு விளக்கமளிக்கிறது.

“சூரே யணங்கு கடவு டெய்வாந்

தேவுபுத் தேளியவு டெய்வ மாகும்.” (பிங்.நி.-184)

தெய்வப்பெண் அல்லது தெய்வம் என்று பிங்கல நிகண்டு பொருள்படுத்துகிறது. இப்பொருளையே திவாகர நிகண்டும,; சூடாமணி நிகண்டும கூறுகிறது. பிற்கால இலக்கியங்களில் அணங்கு என்ற சொல் காணப்படுகிறது. திருக்குறளில் திருவள்ளுவரும் தெய்வம் என்ற பொருளில் இச்சொல்லைக் கையாண்டுள்ளார்.

“அணங்குகொல் ஆய்மயில் கொல்லோ கனங்குழை

மாதர்கொல் மாலும்என் நெஞ்சு.” (குறள் - 1081)

இக்குறளில், அணங்கு என்ற சொல்லுக்கு பரிமேலழகர் தெய்வமகள் எனப் பொருள்படுத்துகிறார். மனோன்மணியம் சுந்தரனார் இயற்றிய மனோன்மணியம் என்ற நாடக நூலில் இடம் பெற்ற தமிழ்த்தாய் வாழ்த்துப்பாடலில் “தமிழணங்கே” என்ற சொல் இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழ்மொழியைத் தமிழ்தெய்வம் என்று போற்றுகின்றார்.

அகநானூறு

சங்க இலக்கியங்கள் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை என இருபெரும் பிரிவுகளை உடையது. இப்பிரிவுகளுள் எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஒன்றாக அகநானூறு வைக்கப்பட்டுள்ளது. அகநானூறு முப்பகுப்புகளைக் கொண்ட நூலாகும். அவை களிற்றுயானை நிரை, மணிமிடைபவளம், நித்திலக்கோவை ஆகும். களிற்றுயானை நிரை 120 பாடல்களையும், மணிமிடைபவளம் 180 பாடல்களையும், நித்திலக்கோவை 100 பாடல்களையும் கொண்டதுள்ளன. இந்நூலானது 400 பாடல்களின் தொகுப்பாகும். இதன் அடியளவு 13 முதல் 31. இதனைத் தொகுத்தவர் மதுரை உப்பூரி குடிகிழார் மகனார் உருத்திரசன்மன் ஆவார். தொகுப்பித்தோன் பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதி என்று அறியப்படுகிறது. 143 புலவர்களால் இயற்றப்பெற்ற பாடல்களின் தொகுப்பாகும். இந்நூலில் ஒற்றைப் படையாக வரும் எண்களில் அமைந்த பாடல்கள் அனைத்தும் (1,3,5,7,9) பாலைத்திணைப் பாடல்களாகும். 2,12,22,8,18,28 என வரும் பாடல்கள் குறிஞ்சித்திணை. 4,14,24 என வரும் பாடல்கள் முல்லைத்திணை. 6,16,26 என வரும் பாடல்கள் மருதத்திணை. 10,20,30 என வரும் நெய்தல் திணைப் பாடல்களாகும்.

அணங்குசார் நம்பிக்கைகள்

ஒரு மனிதன் அல்லது ஒரு குழு கருத்தின் மீது கொண்ட பற்று நம்பிக்கையாக உருக்கொள்கிறது. அக்கருத்து உண்மையானதாகவும் இருக்கலாம், பொய்யான கருத்தாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் அக்கருத்தினை உண்மை என்று நம்பும் நிலை நம்பிக்கையாகும். சங்க இலக்கியங்களில் நிமித்தம், மறுபிறவி, இறைவன் முதலிய பல நம்பிக்கைகளைக் காண முடிகிறது. இதுபோலவே, அகநானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ள நம்பிக்கைகளுள் ஒன்றாக அணங்கு திகழ்கிறது. பருவப்பெண்கள் வெளியே சென்றால் வருத்தும் தெய்வம் துன்பம் செய்யும் என்னும் நம்பிக்கை கயமனார் இயற்றிய பாலைத்திணைப் பாடலில் காணமுடிகிறது. அப்பாடல் பின்வருமாறு,

“அலமரல் ஆயமொ டியாங்கணும் படாஅல்

மூப்புடை முதுபதி தாக்கணங்குடைய

காப்பும் பூண்டிசின் கடையும் போகலை...” (அகம்.-7)

இப்பாடலில் அணங்கு என்ற சொல்லானது வருத்தும் தெய்வத்தைக் குறிக்கிறது. செவிலித்தாய் உடன்போக்கு சென்ற தலைவியைப் பற்றி வழியிடை கண்ட பெண்ணொருத்தியிடம் வினவுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. “பேதைப் பருவம் நிறைவடைந்து பெதும்பைப் பருவம் அடைந்த பெண்ணாகிவிட்டாய். எனவே காவல் பூண்டாய். பழமையான முதுபதியிடத்து வருத்தும் தெய்வம் இருக்கிறது வெளியே செல்லாதே” என்று செவிலித்தாய் தலைவியிடம் கூறியதாக வழியிடை கண்ட பெண்ணிடம் கூறுகிறாள். இக்கூற்றின் வழி சங்ககாலத்தில் பருவமடைந்த பெண்களை

வெளியே செல்ல அனுமதிக்கவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. பருவம் எய்திய பெண்கள் வெளியில் சென்றால் வருத்தம் தெய்வத்தால் துன்பம் ஏற்ப்படும் என்ற நம்பிக்கை இருந்தமைக்கு இப்பாடல் சான்றாக அமைகிறது. இவ்வழக்கமானது, இன்றும் தமிழக மக்களால் கடைபிடிக்கப்பட்டு வருகிறது. இன்றும் பருவடைந்த பெண்களை சில நாட்களுக்கு வெளியே செல்ல அனுமதிப்பதில்லை. இவ்வழக்கமானது சங்ககால மக்களின் நம்பிக்கையின் எச்சம் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மலைகளில் தெய்வங்கள் உறையும் என்ற நம்பிக்கை பற்றி வெறிபாடிய காமக் கண்ணியார் குறிஞ்சித்திணைப் பாடலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“அணங்குடை நெடுவரை யுச்சியின் இழிதருங்

கணங்கொள் அருவிக் கான்கெழு நாடன்...” (அகம்.-22)

இப்பாடலில் அணங்கு என்ற சொல்லானது தெய்வத்தைக் குறிக்கும். தலைவி தலைவனின் நாட்டைப் பற்றிக் கூறும்பொழுது தெய்வமுறைகின்ற நீண்ட மலை உச்சியிலிருந்து அருவி ஒழுகுகின்ற மலைநாடன் என்று தலைவி குறிப்பிடுகிறாள். இக்கூற்றின் வழி தெய்வம் மலை உச்சியில் உறையும் என்ற நம்பிக்கை சங்ககால மக்களிடம் இருந்தமை இப்பாடல் தெளிவாக எடுத்துரைக்கிறது. இந்த நம்பிக்கை இன்றும் மக்களால் நம்பப்படும் நம்பிக்கையாகும். இந்த நம்பிக்கை தற்காலத்தில் இருப்பதற்குச் சான்றாக மலைக்கோவில்கள் அமைந்துள்ளன.

அணங்குசார் உவமைகள்

ஒரு பொருளை மற்றொரு பொருளோடு ஒப்பிட்டு பொருள் விளங்குமாறு கூறுவது உவமை எனப்படும். இந்த உத்தியை சங்க புலவர்கள் தங்கள் பாடல்களில் திறம்பட பயன்படுத்தியுள்ளனர். அணங்கு என்ற சொல்லை பெண்களுக்கு உவமையாக புலவர்கள் கையாண்டுள்ளனர். இதற்குச் சான்றாக சாகலாசனார் இயற்றிய மருதத்திணைப் பாடல் அமைகிறது.

“தணங்கருங் கடவு ளன்னோள் நின்

மகன்தா யாதல் புரைவதாங் கெனவே...” (அகம்.-16)

இப்பாடலில் தலைவி “பரத்தையை வானத்து அணங்கு போன்றவள்” என்று குறிப்பிடுகிறாள். பரத்தைக்கு வானத்து அணங்கு உவமையாக கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்விடத்து வானத்து அணங்கு என்பது அருந்ததியைக் குறிக்கும். அருந்ததி சிறந்த கற்புடையவள் என்று புராணம் கூறுகின்றது. பரத்தையை கற்பிற்கு இலக்கணமாகத் திகழும் அருந்ததியோடு ஒப்பிட்டு கூறியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. பரத்தையை இழிவாகக் கருதும் சமூகத்தில் பரத்தையை இவ்வாறு பரத்தையை உவமித்திருப்பது புலவரின் நுண்ணறிவையும் உவமை கூறும் திறத்தையும் புலப்படுத்துகிறது.

மெய்ப்பாடு

பிறர் அறியும்படி உடம்பின் வழிப் உணர்ச்சியைப் புலப்படுத்திக் காட்டுவது மெய்ப்பாடாகும். தொல்காப்பியத்தில் அச்சம் என்ற மெய்ப்பாட்டிற்கு சான்றாகக் கூறப்பட்ட அணங்கு சங்க இலக்கியத்தில் அச்சம் என்ற உணர்ச்சியைக் குறிக்கும் சொல்லாக மாற்றம் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இக்கருத்திற்குச் சான்றாக தங்காற் பொற்கொல்லனார் இயற்றிய குறிஞ்சித்திணைப் பாடல் அமைகிறது.

“விரவுப்பொறி மஞ்ஞை வெரீஇ யரவின்

அணங்குடை யருந்தலை பைவிரிப் பவைபோல்...” (அகம்-108)

இப்பாடலில், பொறி விரவிய மயிலுக்குப் அஞ்சிய பாம்பு என்ற தொடரை தலைவிக்கு தலைவனின் நாட்டை பற்றி தோழி எடுத்துரைக்கும் பொழுது கூறுகிறாள். மயிலுக்கு அஞ்சிய பாம்பு என்ற தொடரில் அஞ்சிய என்பதற்கு புலவர் அணங்கு என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். இவ்விடத்து அணங்கு என்ற சொல்லானது அச்சம் என்ற பொருளில் இடம்பெற்றுள்ளது.

முடிவுரை

சங்க நூல்களில் ஒன்றான அகநானூற்றில் முப்பது இடங்களில் அணங்கு என்ற சொல் இடம்பெற்றுள்ளது. அணங்கு என்ற சொல்லானது பல பொருள் ஒரு சொல் என்ற வகையைச் சேர்ந்த சொல்லாகும். பிற்கால அகராதி நூல்கள் அணங்கு என்ற சொல்லிற்கு பல பொருள்களைக் கூறுகின்றன. அகநானூற்றில் இச்சொல் தெய்வம், வருத்தும் தெய்வம், அச்சம், துன்பம் ஆகிய பொருள்களில் வந்துள்ளது. அணங்கு சார்ந்த நம்பிக்கைகள் சங்ககால மக்களிடம் இருந்தமை அகநானூறு நூலின் வழி அறிய முடிகிறது. மலைகளில் தெய்வங்கள் உறையும், பருவமடைந்த பெண்கள் வெளியே சென்றால் வருத்தும் தெய்வத்தால் துன்பம் நேரும் முதலிய நம்பிக்கைகள் சங்ககாலத்தில் மட்டுமல்லாது தற்கால மக்களிடமும் காண முடிகிறது. எனவே இவை சங்ககால நம்பிக்கையின் எச்சமாகத் திகழ்கிறது. பல நூற்றாண்டுகள் கடந்தும் இதுபோன்ற நம்பிக்கை பின்பற்றப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. சங்க புலவர்கள் அணங்கினை பரத்தை மற்றும் தலைவியை உவமிக்கப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதில் பரத்தையை வானத்து அணங்கோடு ஒப்பிட்டுள்ளமை சிறப்புவாய்ந்தது. தொல்காப்பியத்தில் அச்ச மெய்ப்பாட்டிற்கு சான்றாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட சொல் சங்க இலக்கியத்தில் அச்சம் என்ற பொருளுடைய சொல்லாகப் பயன்படுத்தியிருப்பது சுட்டிக் காட்டத்தக்கது. இதன் வழி அணங்கு என்ற சொல்லானது தனக்கென தனித்த மரபினை உடையச் சொல்லாகத் திகழ்வதை அறிய முடிகிறது.

துணைநூற்பட்டியல்

1. சங்கரலிங்க முதலியார், எஸ்., (ஆ.), தமிழ்ப் பேரகராதி (தொகுதி-1), தமிழ்மண் பதிப்பகம் சென்னை - 600 017, மு.ப - 2008.
2. சுப்பிரமணியம்., ச.வே., (பதி.), தமிழ் நிகண்டுகள், மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம் - 608 001, மு.ப - 1935.
3. திருஞானசம்பந்தம், ச., (உரை.), கதிர் பதிப்பகம், திருவையாறு - 613 204, மு.ப - 2020.

References

1. S. Sankaralinga mudaliar, Tamil Dictionary (volume – 1), Tamilman Publishing house, Chennai – 600 017, 1st Edition –2008.
2. S.V. Subramaniam, Tamil Glossary (Nigandhugal), Meiyappan Publishing house, Chidambaram – 608 001, 1st Edition-1935.
3. Dr. S. Thirugnanasambandham, Kathir Publishing House, Thiruvaiyaru - 613 204, 1st Edition -2020.

தமிழில் இக்கட்டுரையின் மேற்கோள்

கீர்த்தனா. அ, சங்கீதா. ப, “அகநானூற்றில் அணங்கு என்னும் சொல்லாடல்”
புலம் : பன்னாட்டுத் தமிழியல் ஆய்விதழ், தொகுதி 5, இதழ் 3, ஜூலை 2025, பக். 1-10

Cite this Article in English

Keerthana.A, Sangeetha.P, “The Word Anangu in Agananooru” Pulam:
International Journal of Tamilology Studies, Vol.5 Issue 3, July 2025, pp. 11-17